

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Michala Rendy a Mgr. Barbory Berkové, ve věci navrhovatelů **a) Ing. L. Z.**, bytem O., M. 305/10 a **b) B. Z.**, bytem O., M. 305/10, proti odpůrci **obci Hutisko-Solanec**, se sídlem Hutisko-Solanec, Hutisko-Solanec 512, zastoupené Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem Mohelnice, Olomoucká 36, **o zrušení opatření obecné povahy ze dne 14. 12. 2016 č. X, ve věci územního plánu obce Hutisko-Solanec,**

t a k t o :

I. Návrh **se zamítá.**

II. Navrhovatelé **jsou povinni** zaplatit odpůrci společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení částku ve výši 13.326,90 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jany Zwyrtek Hamplové, advokátky se sídlem Mohelnice, Olomoucká 36.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Návrhem se navrhovatelé domáhali zrušení územního plánu obce Hutisko-Solanec (dále též jen „ÚP Hutisko-Solanec“ či „ÚP“) vydaného jako opatření obecné povahy (dále též jen „OOP“) č. X, eventuálně zrušení části ÚP týkající se (I) vymezení místní obslužné komunikace jako plochy pro silniční dopravu na pozemcích navrhovatelů parc. č. st. X zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba bez č. p./č. e. zemědělská usedlost, parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X, vše v k. ú. Solanec pod Soláněm (dále v rozsudku jen „předmětné pozemky“), zapsáno na LV č. X u Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, Katastrálního pracoviště Valašské Meziříčí, a zařazení těchto specifikovaných pozemků do plochy pro silniční dopravu (DS), (II) zařazení pozemku navrhovatelů parc. č. st. X, jehož součástí je stavba bez č. p./č. e. zemědělská usedlost, v k. ú. Solanec pod Soláněm do plochy pro rodinnou rekreaci (RI), (III) nezakreslení vnitřního členění pozemku parc. č. st. X v k. ú. Solanec pod Soláněm, na němž nejsou zakresleny stavební plochy a stavební objekty.

Uvedeným OOP byl vydán ÚP Hutisko-Solanec, který obsahuje textovou část a grafickou část, obě dvě jsou nedílnou součástí opatření obecné povahy. ÚP Hutisko-Solanec řeší též pozemek parc. č. st. X, jehož součástí je stavba bez č. p./č. e. zemědělská usedlost (dále též jen „stavební pozemek“) a dále pozemky parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X (dále jen „pozemky navrhovatelů“), vše v k. ú. Solanec pod Soláněm, které jsou ve spoluvlastnictví navrhovatelů a L. Z. ml. Uvedený stavební pozemek je v ÚP Hutisko-Solanec zařazen do plochy R I – plochy rodinné rekreace a pozemky navrhovatelů jsou zařazeny do ploch DS - plochy pro silniční dopravu.

Jak se podává z textové části ÚP Hutisko-Solanec, uvedený územní plán stabilizuje plochy pro silniční dopravu s tím, že byly navrženy dvě nové plochy DS 33 a DS 108 (část D), dále stabilizuje stávající plochy rekreace (část E). Pro plochy rodinné rekreace je určeno hlavní využití rodinná rekreace s tím, že přípustným využitím území je též mj. stavby a zařízení přímo související s rodinnou rekreací, související občanské vybavení, dopravní a technická infrastruktura a veřejná prostranství a zeleň, podmíněně přípustné je oplocení s tím, že nepřípustným využitím plochy jsou všechny ostatní činnosti, zařízení a stavby, které nesouvisejí s hlavním a přípustným využitím a nové stavby pro rodinnou rekreaci (část F, oddíl F.2.). V částech SO – plochy smíšené obytné – je hlavním využitím bydlení a občanská vybavenost, rekreace zde uvedená není. V částech SO.3 – plochy smíšené obytné vesnické – je hlavním využitím smíšené využití vesnického charakteru (bydlení v rodinných domech s možností vyššího podílu hospodářské složky, tzn. zemědělské a řemeslné výroby (část F, oddíl F.2)). Části DS – plochy pro silniční dopravu mají hlavní využití silniční dopravu (část F, oddíl F.2)). Jednotlivé pozemky byly do základního členění včleněny podle převažujícího účelu využití. Z odůvodnění ÚP Hutisko-Solanec se podává, že nové plochy pro rekreaci se nepřipouští. Nutnost vymezení nových návrhových ploch pro bydlení je dána potřebou rozvoje obce s tím, že vychází z konkrétních požadavků vlastníků pozemků

či z logického doplnění stávající zástavby, přičemž při stanovení bylo přihlédnuto k požadavkům CHKO a SCHKOB, mj. zachování návrhových ploch z původního územního plánu a jeho změn, nejsou-li v rozporu s ochranou přírody .

II. Obsah žaloby

Navrhovatelé uvedli, že jsou spoluvlastníky předmětných pozemků, kterých se napadený ÚP Hutisko-Solanec přímo dotýká, a ve vztahu k napadenému ÚP Hutisko-Solanec namítali následující.

Napadené OOP je nepřezkoumatelné, a to z důvodu absence odůvodnění vymezení pozemků navrhovatelů jako pozemků pro místní obslužnou komunikaci za situace, kdy je nařízeno odstranění stavby místní obslužné komunikace, kdy komunikace není zakreslena v územním plánu z roku 1995 a kdy pozemky jiných vlastníků stejného druhu a způsobu využití nejsou v ÚP Hutisko-Solanec identifikovány jako plocha pro silniční dopravu.

Napadené OOP je nezákonné. Dle navrhovatelů vymezená místní komunikace pro silniční dopravu, která řadí jejich pozemky do ploch pro silniční dopravu, jejich pozemky zásadně omezuje, znehodnocuje a znemožňuje jejich užívání k původnímu určenému účelu. Poukázali na to, že neexistuje žádné správní rozhodnutí o zařazení komunikace do kategorie místní komunikace, provoz vozidel na této komunikaci ohrožuje život a zdraví navrhovatelů a jiných uživatelů zemědělské usedlosti a rekreační nemovitosti na pozemcích p. č. st. X a st. X v k. ú. Solanec pod Soláněm, komunikace vede přes lesní pozemky, nikdy nesloužila pro silniční dopravu a je nelegální stavbou (a odkázali na rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí o odstranění stavby ze dne 20. 7. 2016, č. j. MěÚVM 35982/2016) s tím, že přes pozemky navrhovatelů nikdy nevedla veřejně přístupná účelová komunikace, přičemž vymezená místní obslužná komunikace pro silniční dopravu nikdy nebyla evidována v pasportu místních komunikací obce a neexistuje žádné správní rozhodnutí o zařazení komunikace do kategorie místní komunikace. Pasport místních komunikací nebyl součástí územně plánovací dokumentace a nebylo možné do něj nahlížet a odpůrce dokonce požadavek navrhovatelů na pasport odmítl. Dle navrhovatelů existuje alternativní přístup, který je prokázán znalecky (odkázali na znalecký posudek Ing. J. K. ze dne 16. 1. 2014 č. X), což uznává i sám odpůrce, který ji však odmítá realizovat z ekonomického důvodu, když nechce vynaložit z obecního rozpočtu finanční prostředky. Namítli, že odpůrce se řádně nevypořádal s námitkami navrhovatelů týkajícími se pozemků, kde má být komunikace a upozornili na řízení o určení, zda se na jejich pozemcích (ne)nachází pozemní komunikace.

Napadené OOP je nepřezkoumatelné, neboť odpůrce nepřezkoumal námitku, kterou navrhovatelé nesouhlasili s vymezením stavebního pozemku jako plochy pro rodinnou rekreaci (RI) s tím, že žádali zařazení do plochy smíšené obytné vesnické (SO.3), neboť na výše uvedeném pozemku se nachází zemědělská usedlost, která vždy byla a je určena jako objekt k trvalému bydlení, a to již od roku 1860 a zároveň je objekt shodně veden v katastru nemovitostí jako zemědělská usedlost, přičemž pozemky a stavební parcely kolem objektů stejného typu jiných vlastníků v blízké lokalitě tzv. P. (parc. č. st. X, X, X, X, X v k. ú. Solanec pod

Soláněm), užívané jejími vlastníky výhradně k rekreaci (aniž by tam měli trvalý či skutečný pobyt), jsou zařazeny v napadeném ÚP do plochy smíšené obytné vesnické (SO.3). Navrhovatelé nesouhlasili s vypořádáním jejich námítky s tím, že existence či neexistence čísla popisného či evidenčního je nerozhodná a rozhodnutí citované odpůrcem se netýká pozemku parc. č. st. X ani staveb na něm, ale týká se zcela jiného objektu.

Navrhovatelé dále uvedli, že ačkoli bylo vyhověno jejich námitce, která směřovala k tomu, že v dotčeném ÚP není zakresleno na pozemku parc. č. st. X vnitřní členění parcel, tak se tak ve skutečnosti nestalo, i přesto, že odpůrce v odůvodnění ÚP uvedl, že hranice jednotlivých pozemků jsou zakresleny velice tenkou čarou a v měřítku ÚP 1:5000 se nezobrazují, proto budou zakresleny tak, aby byly viditelné, tak se ve skutečnosti nestalo a hranice a obrysy stavebních ploch a stávajících budov do ÚP, i přes vyhovění námitce, zakresleny nebyly.

Osoby, které dotčené opatření obecné povahy vydaly, a to konkrétně starosta Ing. V. P. a místostarosta P. M. jsou podjati, když Ing. P. byl vyloučen z důvodu podjatosti např. v řízení o určení právního vztahu k účelové komunikaci, kdy i v usnesení Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 19. 2. 2016, č.j. KUZL-10058/2016 je uvedeno, že on sám i P. M. nejsou schopni rozhodovat nestranně, když sympatizuje s účastníky proti navrhovatelům, odpůrce je dále účastníkem řízení o odstranění stavby pozemní komunikace a má eminentní zájem na zachování nelegální a nepovolené stavby a i dle svého přesvědčení a vyjádření jsou systémově podjati ve vztahu k navrhovatelům ohledně řízení vůči nim vedeným (viz. námitka podjatosti jimi vznesená ze dne 27. 1. 2016, č.j. 27/1/2016) a dle navrhovatelů, pokud bude vedeno jakékoliv správní řízení, byť i z části se dotýkající nepovolené komunikace, bude odpůrce vždy vůči navrhovatelům podjatý. Za podjatou osobu lze považovat i pořizovatele ÚP Ing. L. V., vedoucí odboru výstavby a územního plánování MÚRpR, která byla usnesením MÚRpR ze dne 24. 11. 2010, č. j. MěÚ-RpR/54437/2010 vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení o odstranění stavby komunikace, která je napadeným opatřením obecné povahy vedena přes soukromé pozemky jako obslužná komunikace pro silniční dopravu a byla vyloučena právě z důvodu, že může mít zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti.

Dle navrhovatelů odpůrce nepostupoval při doručování a zveřejňování napadeného OOP dle zákona, konkrétně dle § 173 s. ř., jelikož odpůrce neoznámil napadené opatření obecné povahy veřejnou vyhláškou na úřední desce, jak mu ukládá § 171 odst. 1 s. ř. ve spojení s § 25 odst. 2 s. ř. a vyvěsil jen veřejnou vyhlášku o oznámení o vydání napadeného opatření obecné povahy, které však neobsahuje napadené OOP, ani nesplňuje náležitosti § 172 odst. 2 s. ř., zejména jakých zájmů se přímo dotýká a kde a v jaké lhůtě se lze s ním seznámit.

III. Vyjádření odpůrce

Odpůrce navrhl zamítnutí návrhu.

K námitce nepřezkoumatelnosti uvedl, že namítaná nepřezkoumatelnost neexistuje, to, co navrhovatelé popisují, není nepřezkoumatelností, ale vyjádřením nesouhlasu navrhovatelů s tím, jak byly konkrétní pozemky v ÚP zakresleny.

Dle odpůrce územní plán nemusí a nemá vypořádávat s konkrétními řízeními, o kterých hovoří navrhovatelé, v každém řízení mají účastníci svá práva, která mohou uplatnit, ale jedná se o jiný režim, než opatření obecné povahy, které je napadáno tímto návrhem. Námitka navrhovatelů, že odpůrce v „tichosti“ zakreslil je absurdní, jelikož neexistuje nic transparentnějšího, než je přijímání OOP.

Ve vztahu k námitce nezákonnosti a krácení práv žalobců uvedl, že žádnou nezákonnost navrhovatelé neuvádějí a pokud jde o krácení práv, uvedl následující. Co se týče předmětné komunikace, pak v koordinačním výkresu, který je součástí odůvodnění ÚP, je šedou čarou zakresleno skutečné vedení komunikace v terénu a tato trasa komunikace je zřejmá již na fotomapách z roku 1950. Připomněl, že v minulosti byla komunikace vedena přes stavební pozemek a dále „pokračovala“ ke stavením, která se nachází v lokalitě P. Zakreslení trasy komunikace v ÚP majitele pozemků nijak neomezuje na jejich právech, komunikace není veřejně prospěšnou stavbou, není zde možné ani vyvlastnění. Dodal, že přestože je komunikace ve výkresu odůvodnění zakreslená, je možné v souladu s ÚP komunikaci odstranit, pokud bude vydané pravomocné rozhodnutí o odstranění stavby s tím, že navrhovateli uváděné rozhodnutí o odstranění stavby zatím nenabylo právní moci. Toto řízení je dle odpůrce na procesu schválení ÚP zcela nezávislé a samostatné. Odpůrce dále uvedl, že předmětná komunikace se nachází ve II. zóně CHKO Beskydy, kde je přípustná pouze běžná údržba současných staveb a udržování stávající komunikační sítě a tedy budování nových komunikací není v souladu s potřebami ochrany přírody a krajiny žádoucí, veřejný zájem ochrany přírody a krajiny zde převažuje nad zájmem soukromým. Odpůrce má jako jednotka územní samosprávy zákonnou povinnost hájit jak zájmy svých občanů, tak veřejný zájem a odkázal na § 2 odst. 2 zákona č. 128/200 Sb., o obcích (obecní zřízení). Jiné varianty komunikace odpůrce zamítl, neboť ve znaleckém posudku Ing. V. je uvedeno, že není možno splnit požadavek pro technické parametry plynoucí z ČSN 73 6110 – Projektování místních komunikací.

Stavba na pozemku parc. č. st. X byla po vyhodnocení námitek ponechána v plochách RI v souladu s ÚP z roku 1995 a na základě jejího skutečného využití pro rekreaci, vzhledem k tomu, že se zde nenachází objekt pro trvalé bydlení ani dle katastru nemovitostí, ani dle skutečného využití, jelikož se na předmětném pozemku nachází objekt dřevnice o rozloze 80 m², sloužící k rekreaci a kůlna o rozloze cca 20 m². K žádné jiné změně nebyl důvod a na podobnou změnu ani navrhovatelé nemají právo a dodal, že nijak nedošlo ke zkrácení práv navrhovatelů, protože pozemky jsou vedeny shodně tak, jak byly vedeny. Dle odpůrce skutečné využití objektů na předmětném pozemku neodpovídá jeho zařazení v katastru nemovitostí, dle kterého se jedná o stavbu zemědělské usedlosti bez čísla popisného a evidenčního, objekt slouží k rekreaci. O změnu ze stavby zemědělské usedlosti na stavbu pro rekreaci bylo požádáno navrhovateli dne 14. 4. 1977 na Okresním národním výboru Vsetín, jehož rozhodnutím ze dne 15. 7. 1977, č. j. 6121/77-332/6 byla provedena změna užívání ze stavby rodinného domu č. p. 70 na stavbu pro rekreaci a rodinný dům č. p. X odpovídá dle projektové dokumentace svým umístěním objektu současné dřevnice na stavebním pozemku. Dle odpůrce územní plán zpracovává projektant – urbanista, který má odborné vzdělání pro tuto činnost, a který navrhuje řešení ÚP na základě svých odborných kompetencí s tím, že plocha SO.3 má jako hlavní využití smíšené využití vesnického charakteru. V případě samostatně stojících objektů s číslem evidenčním, popř. v místech, kde se nacházejí

pouze objekty bez č. p. nebo č. e. a slouží k rekreaci, jsou tyto objekty zařazeny do RI. Jelikož se v ploše navrhovatelů nenachází rodinný dům s č. p., nebyl objekt zařazen do ploch SO.3, nýbrž do RI, na rozdíl od staveb, které navrhovatelé zmiňují (parc. č. st. X, X atd.), kdy se jedná rovněž o stavby zemědělských usedlostí, v jejichž blízkosti se nachází několik domů s č. p. a z tohoto důvodu byla plocha zakreslena jako SO.3. Umístění zemědělské usedlosti bez č. p./č. e. není v souladu s využitím plochy SO.3, pro kterou stanoví ÚP hlavní využití bydlení v rodinných domech s možností vyššího podílu hospodářské složky, tzn. zemědělské a řemeslné výroby, přičemž stavební pozemek se nachází v těsném sousedství s lesním pozemkem a v pásmu 50 m od lesa, ve II. zóně CHKO, ve kterém je v souladu se zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny ve spojení s Plánem péče o CHKO Beskydy na období 2009 – 2018 povolena pouze běžná údržba současných staveb, tudíž výstavba nových objektů zde není v souladu s výše uvedenými předpisy.

Co se týče zakreslení vnitřní kresby parcel v ÚP, jsou dle odpůrce tyto hranice v celé dokumentaci ÚP zakresleny velice tenkou světlešedou čarou, která je patrná až po několikanásobném zvětšení a na žlutém podkladu je málo zřetelná. Přestože zakreslení vnitřní kresby parcel není pro zpracování ÚP povinné, bylo na základě námítky navrhovatelů do pokynů pro úpravu ÚP po veřejném projednání uvedeno, aby projektant zvýraznil vnitřní kresbu parcel z katastru nemovitostí tak, aby byla patrná, námitka tedy dle odpůrce nebyla oprávněná, ale na jejím základě byla napravena nezřetelnost nákresu.

Ve vztahu k doručování napadeného opatření obecné povahy odpůrce uvedl, že obec Hutisko-Solanec oznámila jeho vydání veřejnou vyhláškou na své úřední desce dne 13. 12. 2016 a současně na elektronické úřední desce. V případě ÚP se jedná o velmi obsáhlý dokument, který není možné na úřední desce zveřejnit jako celek, proto bylo postupováno podle § 172 odst. 2 s. ř. a opatření obecné povahy bylo zveřejněno na uvedené webové adrese. Dle odpůrce s ohledem na rozsah opatření obecné povahy a vzhledem k množství majitelů pozemků v obci Hutisko-Solanec není možné jednotlivě vyjmenovávat, jakých zájmů se dotýká a zákon to ani nevyžaduje. Navrhovatelé podávali připomínky i námítky k veřejnému projednání a měli možnost se seznámit i s vydaným opatřením obecné povahy ve všech stupních projednávání a znali rozsah dokumentace, je tak zřejmé, že věděli o všem, čeho se opatření obecné povahy dotýká.

K námitce navrhovatele o podjatosti Ing. V. P. a P. M. se odpůrce nevyjádřil.

IV. Replika navrhovatele

V replice navrhovatelé uvedli, že stavební pozemek je nutně a fakticky zařazen odpůrcem do plochy pro silniční dopravu, když právě tento pozemek protnul odpůrce pozemní komunikací a silniční plochou a jiné pozemky pro předmětnou komunikaci nezařazuje do plochy pro silniční dopravu a opatření obecné povahy tedy kopíruje současný a fakticky neoprávněný stav. Tvrzení odpůrce je tedy dle navrhovatele rozporné, kdy se dle něj na pozemku parc. č. st. X nenachází plocha pro silniční dopravu (formalismus), ač odpůrce tam materiálně akceptuje silniční plochu pro silniční dopravu, když akceptuje dopravně obslužnou silnici. Není-li přitom předmětná komunikace veřejně prospěšnou stavbou, tím spíše navrhovatelé

postrádají odpůrcem tvrzený veřejný zájem a řešení ÚP plochy jako silniční dopravy. Účelová komunikace je nelegální stavbou, přičemž ÚP zapracovává nelegální situaci, kterou nelze zhojit, jak spekuluje odpůrce, neboť se přímo dotýká pozemků navrhovatelů, kteří se stavbou nikdy nesouhlasili, přičemž jejich souhlas je nutnou podmínkou pro dodatečné povolení stavby a dle navrhovatelů odpůrce pomíjí ten fakt, že odstranění stavby je již nařízeno. Dle navrhovatelů odpůrce musí reflektovat veřejný zájem, nicméně ne tak jak činí, přičemž obec jako správní orgán si uzurpuje moc a toleruje zachování nelegální stavby více než 20 let, kterou v napadeném ÚP nutně zaevidoval jako plochu silniční dopravy – komunikaci, avšak ve skutečnosti jsou chráněny soukromé zájmy v lokalitě Pavlicovo schované za domnělý veřejný zájem, na úkor navrhovatelů. Co se týče zákresů stavebních parcel na pozemku parc. č. st. X navrhovatelé žádali, aby byly zakresleny stavební objekty a budovy (zemědělské usedlosti a hospodářské stavby) na stavebním pozemku dle katastru nemovitostí, což však i přes vyhovění námitce nebylo splněno.

V. Obsah správního spisu a provedených důkazů

Dne 14. 12. 2010 zastupitelstvo obce Hutisko Solanec (dále jen „zastupitelstvo“) souhlasilo s pořízením nového ÚP obce a ustanovilo určeného zastupitele Ing. Z. B. jako osobu, která bude spolupracovat s pořizovatelem ÚP. Dne 12. 9. 2011 byly MÚRpR doručeny připomínky navrhovatelů k zadání ÚP obce Hutisko-Solanec vztahující se ke komunikaci umístěné na pozemcích navrhovatelů. Dne 12. 6. 2012 schválilo zastupitelstvo dílčí návrhy na pořízení ÚP a téhož dne schválilo zadání ÚP. Dne 24. 9. 2013 zastupitelstvo ustanovilo P. M. určeným zastupitelem, který bude spolupracovat s pořizovatelem ÚP pro obec Hutisko-Solanec. Dne 17. 6. 2014 byl návrh ÚP obce Hutisko-Solanec a Vyhodnocení vlivů územního plánu na udržitelný rozvoj vystaven k veřejnému nahlédnutí u pořizovatele na MÚRpR a zároveň bylo jeho úplné znění zveřejněno způsobem umožňujícím dálkový přístup. Dne 29. 7. 2014 byly MÚRpR doručeny námitky navrhovatelů k návrhu ÚP obce Hutisko-Solanec (viz. níže) s tím, že současně byly předloženy přílohy, mj. listina nazvaná znalecký posudek č. X zpracovatele Ing. J. K., ze které se podává, že byly navrženy celkem tři jiné varianty vedení komunikace, které by nezatížily pozemky navrhovatelů v rozsahu stávajícím, součástí listiny jako její příloha bylo i odborné stanovisko Ing. V., ze kterého se podává, že se prokázala šetřením na místě samém možnost technického řešení, které ve více variantách vytrasuje komunikaci. Dne 17. 6. 2014 byla zveřejněna veřejná vyhláška – doručení návrhu ÚP – vystavení k veřejnému nahlédnutí a byl KÚZK, Odboru územního plánování a stavebního řádu předložen návrh ÚP a dne 21. 10. 2014 pod č. j. KUZL 57329/2014 vydal KÚZK Stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování k návrhu ÚP Hutisko-Solanec, ve kterém vyjadřuje souhlas s návrhem ÚP z hledisek zajištění koordinace využívání území s ohledem na širší vazby, souladu s politikou územního rozvoje a souladu s územně plánovací dokumentací vydanou krajem. Dne 19. 9. 2014 byla KÚZK, Odboru životního prostředí zaslána žádost o vydání stanoviska k ÚP Hutisko-Solanec včetně vyhodnocení vlivů ÚP na udržitelný rozvoj a zároveň byly v příloze zaslány stanoviska a připomínky podané k návrhu ÚP a dne 22. 10. 2014 vydal KÚZK, Odbor životního prostředí Stanovisko k posouzení vlivů koncepce na životní prostředí, v rámci kterého vydal souhlasné stanovisko k posouzení vlivů na životní prostředí koncepce ÚP Hutisko-Solanec za dodržení podmínek, které konkretizuje v předmětném stanovisku. Na zasedání zastupitelstva byl dne 16. 12. 2014 jmenován P. M. určeným zastupitelem, který bude

spolupracovat s pořizovatelem ÚP. Dne 12. 11. 2015 vydala Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky stanovisko, ve kterém k pozemku p. č. st. X v k. ú. Hutisko – Solanec uvedla, že nesouhlasí s převedením uvedené plochy z RI do SO.3, neboť objekt je hlavně využíván k rekreaci, na plochách se nehospodaří, plocha je zařazena do II. zóny ochrany CHKO Beskydy a tato území nejsou určena k umísťování jakýchkoliv objektů, které ruší klidové podmínky celé lokality s tím, že povolování staveb ve II. zóně CHKO lze jen výjimečně, pouze za podmínek zde uvedených, což námitka navrhovatelů nesplňuje. Dne 14. 3. 2016 vydal MÚRpR veřejnou vyhlášku, jejíž obsahem bylo oznámení veřejného projednání návrhu opatření obecné povahy – ÚP Hutisko-Solanec, jehož termín byl stanoven na 21. 4. 2016 a zároveň bylo v této vyhlášce sděleno, že návrh ÚP, včetně vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území je dle § 52 stavebního zákona k veřejnému nahlédnutí u pořizovatele na MÚRpR, Odbor výstavby a územního plánování a dále bylo sděleno, že do 7 dnů ode dne veřejného projednání, tj. do 28. 4. 2016, může každý uplatnit své připomínky a dotčené osoby dle § 52 odst. 2 stavebního zákona své námitky, ve kterých musí uvést odůvodnění, údaje podle katastru nemovitostí dokladující dotčená práva a vymezit území dotčené námitkou.

Navrhovatelé namítali proti ÚP následující.

- a) Nesouhlasili se zákresem a vedením účelové komunikace přes pozemky v jejich vlastnictví na parc. č. st. X – zastavěná plocha a nádvoří a dále na pozemcích par. č. X, X, X, X a X, vše v k. ú. Solanec pod Soláněm a požadovali, aby tato komunikace byla z ÚP vypuštěna a odstraněna, a to z důvodů, které jsou navrhovateli podrobně popsány v jejich podání a částečně se kryjí s námitkami uplatňovanými v rámci řízení před soudem.
- b) Ve výkresové části je chybně označena parc. č. st. X jako plocha určená pro rodinnou rekreaci a podle zápisu v KN se na tomto pozemku nachází budova – zemědělská usedlost, nesouhlasili se zápisem pozemku jako plochy RI – pro rodinnou rekreaci a žádali o provedení změny a zařazení na SO.3 – plochy smíšené obytné vesnické.
- c) Nesouhlasili se zařazením pozemků parc. č. X, X, X, X a X zapsaných v katastru nemovitostí jako ostatní plochy do kategorie DS – plochy pro silniční dopravu, požadovali, aby pořizovatel ÚP změnil a překvalifikoval zařazení pozemků.
- d) Na stavební parcele parc. č. st. X nejsou v návrhu ÚP zakresleny obrysy stavebních ploch a stávajících budov – zemědělské usedlosti a vedlejší hospodářské budovy, patrně aby se nedalo rozeznat, že nelegálně zřízená komunikace vede přes jednu z těchto ploch, žádali o doplnění zákresu obrysů stavebních objektů na stavební ploše parc. č. st. X do mapy KN.
- e) Pokud o námitkách podatelů proti ÚP rozhodují podjaté úřední osoby a podjatí zastupitelé obce Hutisko-Solanec, kterým byla podjatost prokázána v jiných řízeních týkajících se stejné věci a rovněž zájem na výsledku řízení, tak taková rozhodnutí považujeme za nezákonná a zatížená právní vadou. Je evidentní, že minimálně starosta Ing. V. P. a místostarosta P. M. mají prokazatelně zájem na zachování stavby nelegální komunikace na parc. č. st. X a parc. č. X, X, X, X, X, X v původním stavu. Dne 27. 4. 2017 vydal KÚZK, Odbor životního prostředí a zemědělství souhlasné stanovisko k návrhu ÚP.

Dne 12. 10. 2016 vydal MÚRpR výzvu k uplatnění stanovisek k návrhu rozhodnutí o námitkách a návrhu vyhodnocení připomínek k návrhu opatření obecné

povahy č. 01/2017 – Územního plánu Hutisko-Solanec a v souladu s § 53 odst. 1 stavebního zákona pořizovatel vyzývá dotčené orgány a krajský úřad jako nadřízený orgán k uplatnění stanovisek k návrhu rozhodnutí o námitkách a návrhu vyhodnocení připomínek k návrhu ÚP. Dne 17. 12. 2016 byla vyvěšena na úřední desce a zveřejněna způsobem umožňující dálkový přístup veřejná vyhláška, kterou zastupitelstvo oznamuje vydání opatření obecné povahy č. 01/2016 - ÚP obce Hutisko-Solanec, které nabylo účinnosti dne 3. 1. 2017.

Z informací o pozemku p. č. st. X, st. X, st. X, st. X, st. X a st. X, vše v k. ú. Solanec pod Soláněm má krajský soud zjistil, že na každém z uvedených pozemků je v katastru nemovitostí vždy vedena budova bez čísla popisného nebo evidenčního, a to jiná stavba (p. č. st. X) nebo zemědělská usedlost (ostatní pozemky) s tím, že se jedná o pozemky různých vlastníků, přičemž z části katastrální mapy je zřejmé, že v případě pozemků p. č. st. X, st. X, st. X, st. X a st. X se v jejich blízkosti nacházejí další stavební pozemky s umístěnými stavbami. V rámci informace o pozemku p. č. st. X je obsažena část katastrální mapy, ze které se podává zachycení uvedeného pozemku v katastrální mapě (obvodové hranice) s tím, že je znatelné i vnitřní členění uvedeného pozemku.

Z územního plánu odpůrce z roku 1995 krajský soud zjistil, že vyhláškou č. 1/96 odpůrce vymezil závazné části územního plánu, v rámci územního plánu byl stanoven zákaz nové zástavby (chaty) individuální rekreace. V grafické části (výkres funkční využití území) byl pozemek p. č. st. X veden v ploše individuální rekreace stávající s tím, že komunikace je zde vyznačena černou čarou a směrem od lokality tzv. P. končí u stavebního pozemku (nevede skrz něj ke státní silnici) a vede přes pozemky p. č. X, X, X, X v k. ú. Solanec pod Soláněm. Stavební pozemek je v ploše individuální rekreace veden i v regulačním výkresu. V rámci výkresu doprava je vedena komunikace (účelová, přístupová a lesní cesta) i skrz stavební pozemek a dále pozemek p. č. X v k. ú. Solanec pod Soláněm.

Z rozhodnutí o nařízení odstranění stavby ze dne 20. 7. 2016, č. j. MěÚVM 35982/2016 a ze sdělení Městského úřadu Valašské Meziříčí ze dne 10. 5. 2017 krajský soud zjistil, že dne 20. 7. 2016 Městský úřad Valašské Meziříčí uvedeného dne rozhodl tak, že nařídil odstranění stavby „rekonstrukce polní cesty P.“ na pozemcích st. p. X, st. p. X, p. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X v k. ú. Solanec pod Soláněm, neboť stavba byla provedena bez stavebního povolení stavebního úřadu. Uvedené rozhodnutí o odstranění stavby však bylo k odvolání účastníků nadřízeným správním orgánem rozhodnutím ze dne 6. 3. 2017 zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání.

Z obsahu katastrální mapy s vyznačením hranic vlastnického práva k pozemkům navrhovatelů krajský soud zjistil hranici vlastnického práva navrhovatelů k pozemkům nacházejících se v k. ú. Solanec pod Soláněm. Uvnitř uvedené hranice je situován též stavební pozemek a dále pozemky navrhovatelů.

Ze žaloby ze dne 18. 5. 2015 krajský soud zjistil, že u Krajského soudu v Ostravě byla dne 18. 5. 2015 podána žaloba žalobci Ing. L. Z., B. Z. a L. Z. proti Krajskému úřadu Zlínského kraje, kterou se žalobci domáhají zrušení rozhodnutí

žalovaného ze dne 27. 3. 2015, č. j. KUZL-2131/2015, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm ze dne 6. 11. 2014, č. j. MěÚ-RpR/39788/2014, sp. zn. MěÚ/Vyst/1581/2005/Mel, kterým bylo rozhodnuto o dodatečném povolení stavby „Stavební úpravy komunikace na pozemku p. č. X, X, X, X a X“ v k. ú. Solanec pod Soláněm a bylo zrušeno rozhodnutí o odstranění stavby č. j. MěÚ/Vyst/1581/2005/2008/Ně-330/4 ze dne 24. 6. 2008.

Z úřední činnosti krajského soudu mu je známo, že rozsudkem ze dne 12. 4. 2017, č. j. 22A 49/2015-44 bylo napadené rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc byla vrácena k dalším řízení.

Ze sdělení Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm ze dne 15. 5. 2017 krajský soud zjistil, že v procesu vytváření ÚP Hutisko-Solanec Ing. L. V., vedoucí odboru výstavby a ÚP MěÚ Rožnov pod Radhoštěm, nečinila žádné konkrétní úkoly s tím, že na základě žádosti odpůrce ze dne 16. 12. 2010 byla pořizovatelem Ing. V. Š., odborná referentka odboru, která v procesu tvorby ÚP Hutisko-Solanec činila stavebním zákonem předepsané úkony, které jsou ve sdělení vyjmenovány.

Z rozhodnutí Okresního národního výboru na Vsetíně ze dne 15. 7. 1977 zn. Výst.6121/77-332/6-Dr. krajský soud zjistil, že uvedený správní orgán vydal k žádosti navrhovatelů rozhodnutí o změně v užívání stavby, a to rodinného domku č. X na parc. č. X, X a X, k. ú. Hutisko-Solanec na rekreační chalupu.

Z ostatních důkazů, které nejsou součástí správního spis a nebyly krajským soudem provedeny, soud nečinil zjištění, neboť s ohledem na níže uvedené závěry nebylo třeba uvedené důkazy provádět.

VI. Právní posouzení věci krajským soudem

Podle § 101a odst. 1 s. ř. s. návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.

Podle § 101b odst. 1 s. ř. s. návrh lze podat do 3 let ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Zmeškání lhůty pro podání návrhu nelze prominout.

Podmínky existence předmětu řízení a včasnosti návrhu dle § 101b odst. 1 zákona s. ř. s. byly splněny, neboť napadený ÚP Hutisko-Solanec představuje opatření obecné povahy v souladu s § 43 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), přičemž návrh byl podán do tří let od účinnosti předmětného ÚP, jež nastala dle § 173 odst. 1 s. ř. 15. dnem po dni vyvěšení na úřední desce, tj. dne 3. 1. 2017. Navrhovatelé jsou spoluvlastníky pozemků, kterých se napadený ÚP přímo dotýká, a tudíž jsou dle § 101a odst. 1 s. ř. s. aktivně procesně legitimováni k podání návrhu a jelikož odpůrce vydal napadený ÚP Hutisko-Solanec, je dle § 101a odst. 3 s. ř. s. ve věci pasivně legitimován.

S ohledem na výše uvedené závěry přezkoumal krajský soud napadené OOP jsa vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání OOP (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).

S ohledem na skutečnost, že navrhovatelé bránili svá práva již v průběhu procesu přijímání ÚP, byl krajský soud oprávněn se věcně zabývat jejich námitkami v celé šíři, neboť uplatněním námitek v procesu přijímání ÚP umožnili odpůrci se s jejich výhradami proti věcnému řešení seznámit a reagovat na ně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu /dále jen „NSS“/ ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 2/2009-54, publikovaný pod č. 2008/2010 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud formuloval ve své judikatuře tzv. „algoritmus“ přezkumu opatření obecné povahy (srov. např. výše rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98 či ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008 – 100, oba uveřejněné na www.nssoud.cz) se závěrem, že *„jednotlivé na sebe navazující kroky tohoto algoritmu vyplývají zejména z ustanovení § 101d odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. a první tři z nich mají povahu formálního přezkumu napadeného opatření obecné povahy, zatímco zbylé dva již mají povahu materiální (soud v případě těchto „závěrečných“ kroků zkoumá samotný obsah přezkoumávaného opatření obecné povahy):*

1) Přezkum pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy. Správní orgán postupuje v mezích své pravomoci, pokud mu na základě zákonného zmocnění především náleží oprávnění vydávat opatření obecné povahy, jejichž prostřednictvím autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech subjektů, které nejsou v rovnoprávném postavení s tímto orgánem.

2) Přezkum otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti. Správní orgán postupuje v mezích své působnosti, jestliže prostřednictvím opatření obecné povahy upravuje okruh vztahů, ke kterým je zákonem zmocněn (v rámci nichž tedy realizuje svoji pravomoc vydávat opatření obecné povahy).

3) Přezkum otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem (procesní postup správního orgánu při vydávání opatření obecné povahy).

4) Přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska jeho rozporu (nebo rozporu jeho části) se zákonem – zde hmotným právem.

5) Za závěrečný krok algoritmu (testu) považuje soud přezkum obsahu napadeného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality (přiměřenosti právní regulace).“

Účastníci nijak nespoujají otázky související s pravomocí a působností odpůrce k vydání napadeného územního plánu. Ani soud nemá pochybnosti o těchto otázkách, které tvoří jádro prvního a druhého kroku algoritmu soudního přezkumu opatření obecné povahy a tyto dva kroky tak splněny při vydání napadeného územního plánu bezpochyby byly.

Navrhovatel však v návrhu vznesl námitky vztahujících se k procesnímu postupu odpůrce při vydávání napadeného územního plánu. Ve vztahu ke vzneseným námitkám (doručování a zveřejňování ÚP, podjatost osob) považuje soud za nezbytné uvést následující.

Územní plán jakožto OOP se oznamuje veřejnou vyhláškou (§ 173 odst. 1 s. ř.) s tím, že OOP musí být vyvěšeno nejméně po dobu 15 dnů (§ 173 odst. 1 s. ř. ve spojení s § 172 odst. 1 s. ř.), přičemž jak se podává z obsahu správního spisu byla veřejná vyhláška, kterou byl oznámen ÚP Hutisko-Solanec, vyvěšena na úřední desce 19. 12. 2016 a svěřena dne 4. 1. 2017, tedy zákonné podmínky oznámení uvedeného OOP byly splněny. Jak se podává z předmětné veřejné vyhlášky, odpůrce vyvěsil ÚP ve zkrácené formě. Ustanovení § 173 odst. 1 s. ř. sice výslovně neumožňuje vyvěsit pouze zkrácenou formu OOP, nelze však přehlédnout tu skutečnost, že ve své druhé větě odkazuje na obdobné použití § 172 odst. 1 s. ř., který dále odkazuje na doručení veřejnou vyhláškou postupem dle § 25 s. ř. Uvedené ustanovení (§ 25 s. ř.) pak následně umožňuje namísto vyvěšení písemnosti samotné (opatření obecné povahy) vyvěsit pouze oznámení o možnosti písemnost převzít (§ 25 odst. 2 s. ř.) a vyvěsit na úřední desku pouze oznámení o tom, kde lze do plného znění opatření obecné povahy nahlédnout. V posuzované věci odpůrce vyvěsil zkrácenou formu ÚP s tím, že sdělil, z čeho se ÚP skládá, kde lze do něj nahlédnout a v jaké lhůtě (během lhůty pro vyvěšení vyhlášky) a bylů zpřístupněn i způsobem umožňujícím dálkový přístup. Pokud navrhovatelé odkazovaly na nesplnění podmínek daných § 172 odst. 2 s. ř., pak uvedené ustanovení se týká návrhu na vydání OOP, nikoliv vydání již samotného OOP. Tato námitka navrhovatele důvodná není.

Důvodná též není námitka navrhovatele týkající se tvrzené podjatosti starosty a místostarosty odpůrce a Ing. V. Pokud se týká starosty a místostarosty odpůrce, pak z obsahu správního spisu a provedeného dokazování vyplývá, že v jiných správních řízeních (týkající se obslužné komunikace) byl starosta odpůrce vyloučen pro podjatost s možností rozhodování, přičemž i ve vztahu k místostarostovi odpůrce bylo uvedeno správními orgány, že má zájem na výsledku řízení, avšak nelze odhlédnout od skutečnosti, že proces vydání OOP není klasickým procesem rozhodování ve správním řízení, neboť ustanovení části první s. ř. se užije obdobně a části druhé s. ř. přiměřeně (§ 174 odst. 1 s. ř.). Dle závěru krajského soudu, i když je člen orgánu obce vyloučen z rozhodování v konkrétním správním řízení, neznamená to samo o sobě, že je též vyloučen z rozhodování orgánu obce v případě projednávání OOP, které se dotýká zájmů účastníka konkrétního správního řízení, ve kterém je z rozhodování vyloučen člen orgánu obce. Územní plán přijímá zastupitelstvo obce (§ 6 odst. 4 písm. c) zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu /dále též „stavební zákon“/. Starosta a místostarosta odpůrce, jakožto členové zastupitelstva, mají postavení členů orgánu obce, který má pravomoc přijmout OOP – územní plán. Na jejich podjatost, popř. střet zájmů pamatuje § 83 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obecním zřízení, podle kterého člen zastupitelstva obce, u něhož skutečnosti nasvědčují, že by jeho podíl na projednávání a rozhodování určité záležitosti v orgánech obce mohl znamenat výhodu nebo škodu pro něj samotného nebo osobu blízkou, pro fyzickou nebo právnickou osobu, kterou zastupuje na základě zákona nebo plné moci (střet zájmů), je povinen sdělit tuto skutečnost před zahájením jednání orgánu obce, který má

danou záležitost projednávat. Navíc zpravidla nelze z nesplnění povinností podle § 83 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích dovozovat nezákonnost přijatého opatření obecné povahy (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, uveřejněný na www.nssoud.cz). Ve vztahu k Ing. Vojkůvkové bylo prokázáno, že tato sice byla v době zpracování ÚP Hutisko-Solanec vedoucí příslušného odboru zpracovatele ÚP, avšak neúčastnila se žádných konkrétních úkonů při jeho zpracování a nebyly tak splněny podmínky pro její vyloučení (§ 14 s. ř.).

Pokud se týká námitek navrhovatelů, pak z odůvodnění ÚP Hutisko-Solanec je evidentní, že odpůrce se s jednotlivými námitkami navrhovatelů řádně zabýval a o těchto rozhodl a vypořádal se s nimi. Skutečnost, že navrhovatelé nesouhlasí se způsobem rozhodnutí o svých námitkách, nečiní rozhodnutí odpůrce o těchto námitkách nepřezkoumatelným, nadto krajský soud ani neshledal, že by rozhodnutí odpůrce o námitkách nepřezkoumatelné bylo.

Vzhledem k výše uvedenému tak soud uzavírá, že byl splněn i třetí krok algoritmu.

Čtvrtým krokem algoritmu je posouzení obsahu opatření obecné povahy z hlediska jeho rozporu (nebo rozporu jeho části) se zákonem – zde hmotným právem.

Podle § 18 odst. 1 stavebního zákona cílem územního plánování je vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích.

Podle § 18 odst. 4 stavebního zákona územní plánování ve veřejném zájmu chrání a rozvíjí přírodní, kulturní a civilizační hodnoty území, včetně urbanistického, architektonického a archeologického dědictví. Přitom chrání krajinu jako podstatnou složku prostředí života obyvatel a základ jejich totožnosti. S ohledem na to určuje podmínky pro hospodárné využívání zastavěného území a zajišťuje ochranu nezastavěného území a nezastavitelných pozemků. Zastavitelné plochy se vymezují s ohledem na potenciál rozvoje území a míru využití zastavěného území.

Podle § 43 odst. 1 stavebního zákona územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání (dále jen "urbanistická koncepce"), uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy, plochy změn v krajině a plochy vymezené ke změně stávající zástavby, k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území (dále jen "plocha přestavby"), pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů. Pro územní rezervy se použije § 36 odst. 1 obdobně. Záležitosti nadmístního významu, které nejsou řešeny v zásadách územního rozvoje, mohou být součástí územního plánu, pokud to krajský úřad ve stanovisku podle § 50 odst. 7 z důvodu významných negativních vlivů přesahujících hranice obce nevyloučí.

Je tedy nevyhnutelné, že se územní plán vždy dotýká právní sféry vlastníků pozemků a staveb v území obce, která je předmětným ÚPO regulována. V tomto smyslu představuje územní plán významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti mu podléhají, neboť dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu.

V rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 3/2007-73, publikovaném pod č. 1462/2008 Sb. NSS, uvedl Nejvyšší správní soud, že v případě územního plánování jde vždy „o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nescíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno - není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsanych mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto 'vejde' do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou.“

K citovanému závěru dospěl Nejvyšší správní soud již předtím i v rozsudku ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 – 74, a následně jej zopakoval také např. v rozsudcích ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 Aos 3/2013 – 36, či nejnověji v rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. 2 As 291/2016-40. Judikurní závěr, že z žádného ustanovení stavebního zákona nevyplývá, že by jednotlivým vlastníkům pozemků a staveb v území dotčeném připravovaným územním plánem vznikl nárok, aby jejich nemovitosti byly zařazeny do funkčních ploch dle jejich požadavků, přání či představ, které by jim nejvíce konvenovaly, neboť zařazení pozemků a staveb do jednotlivých funkčních ploch je plně v pravomoci orgánů místní správy, lze tak označit za dlouhodobě ustálený.

Naproti tomu však Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích zdůrazňuje, že zařazení nemovitosti do určité funkční plochy musí být dostatečně zdůvodněno v rámci vypořádání případné námitky vlastníka takové nemovitosti.

Nedůvodnou shledává krajský soud námitku navrhovatelů směřujících do zákresu vnitřního členění pozemku p. č. st. 145 v k. ú. Solanec pod Soláněm. Z žádného právního předpisu nevyplývá, že by náležitostí ÚP měla být vnitřní kresba staveb umístěných v hranicích určitého pozemku. ÚP vymezuje zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy, plochy změn v krajině a plochy vymezené ke změně stávající zástavby, k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území (dále jen "plocha přestavby"), pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů. Z hlediska ÚP je tedy důležité zachycení jednotlivých ploch. Porovnáním části katastrální mapy obsažené v informaci o pozemku p. č. st. X v k. ú.

Solanec pod Soláněm s částí koordinačního výkresu dle ÚP týkající se uvedeného pozemku je navíc zřejmé, že vnitřní členění stavebního pozemku bylo zachováno, byť v grafické části ÚP je vnitřní členění vyznačeno poněkud tenčími, tudíž v určitém formátu méně viditelnými, čarami. Navíc z obsahu uvedené námítky není vůbec zřejmé, jak se navrhovatel tvrze absence zachycení vnitřního členění stavebního pozemku dotkla práv a povinností navrhovatelů, když územní plán nemůže ze své povahy v uvedeném směru (za situace, kdy je v územním plánu – grafické části – řádně vymezena plocha, a to mj. i vyznačeným hranic dotčených pozemků), tedy nezachycením dispozice zástavby na dotčeném pozemku do práv a povinností navrhovatelů zasáhnout.

Pokud se týká námítky navrhovatelů směřující k zařazení k p. č. st. X v k. ú. Hutisko-Solanec do plochy rekreace individuální RI, považuje krajský soud za nutné uvést následující. Z obsahu rozhodnutí o této námitce se podává, že odpůrce se při svém rozhodování neopíral pouze o rozhodnutí Okresního národního výboru na Vsetíně ze dne 15. 7. 1977 zn. Výst.6121/77-332/6-Dr., ale uvedl, že vycházel i ze skutečného stavu a poměrně podrobně rozepsal, z jakého důvodu tento konkrétní pozemek nebyl zahrnut do plochy smíšené obytné vesnické (SO.3) kdy pro zónu SO.3 je hlavním využitím bydlení v rodinných domech s možností vyššího podílu hospodářské složky s tím, že odpůrce vycházel ze skutečného stavu užívání nemovitosti, z dosavadního stavu zachyceného v ÚP z roku 1995 a ze skutečnosti, že se předmětný pozemek nachází v II. zóně CHKO Beskydy, kdy není žádoucí změna využití ploch či rozšiřování ploch umožňujících umístění staveb. Z uvedené zásada reagující na ochranu CHKO vychází celý koncept ÚP, ostatně tato zásada byla respektována též ÚP z roku 1995. Krajský soud považuje za logické zdůvodnění odpůrce, proč nebyl stavební pozemek zahrnut do plochy SO.3, když i pohledem na katastrální mapu či grafickou část ÚP je zřejmé, že stavební pozemek se nachází poměrně osamocen oproti okolní zástavbě, přičemž navrhovatelé ani netvrdí, že by stavby na uvedeném pozemku využívali k bydlení v podobě rodinného domu, pouze tvrdí, že se jedná o stavbu vhodnou trvalému bydlení, což je stav odlišný od způsobu využití plochy SO.3. Navíc je logický postup odpůrce, že v plochách, kde dochází ke mísení způsobu využití zvolí zařazení celé plochy do jednoho způsobu využití podle převážného způsobu využití, aby tak předešel „rozdrolení“ jednotlivých území, které spolu funkčně souvisí, na menší plochy. To však případ stavebního pozemku není, neboť, v jeho blízkosti se nenachází žádné pozemky, které by splňovaly podmínky hlavního účelu – bydlení, naopak, v těsné blízkosti tohoto pozemku se nachází jiný pozemek ve spoluvlastnictví navrhovatelů – p. č. st. X, na kterém stojí budova č. ev. X – objekt rodinné rekreace. Pokud navrhovatelé uváděli, že příslušné rozhodnutí ONV Vsetín z roku 1977 se týkalo zcela jiného objektu, je třeba uvést, že nikde nespecifikovali, jakého jiného objektu se uvedené rozhodnutí mělo týkat. Navíc je krajský soud toho závěru, že způsob využití stavby uvedený v katastru nemovitostí není závazný a určující pro zařazení určitého pozemku, na kterém tato stavba stojí, do určité plochy z hlediska územního plánování, to vše za situace, kdy označení způsobu využití stavby není závazným údajem katastru nemovitostí (§ 51 zák. č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí). Uvedené zdůvodnění zamítnutí této námítky navrhovatelů je dle krajského soudu dostačující a soud neshledal, že by způsob vypořádání se s námitkou navrhovatele mohl vyvolat úvahy o nezákonnosti postupu

odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy či způsobovat jeho nepřezkoumatelnost.

Navrhovatelé současně vznesli námitky ohledně zařazení pozemků p. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X v k. ú. Solanec pod Soláněm do plochy pro silniční dopravu DS. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že s ohledem na cíle územního plánu neznámá zařazení pozemku do určité plochy v ÚP, že je dán titul pro obecné užívání či že by byly určeny právní vztahy k takovým pozemkům. Územní plán vyjadřuje představu zhotovitele o využití daného území (stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury). Jinak řečeno, ÚP zachycuje to, co je efektivní z pohledu rozvoje daného území, přičemž může vycházet z faktického stavu, nezachycuje však právní stav. Řešení právního stavu je pak zásadně v případě sporu ponecháno a správní či soudní řízení. Jak bylo v řízení prokázáno, ohledně předmětné obslužné komunikace, která se má nacházet na pozemcích navrhovatelů, se vedou správní řízení, a to jednak o určení právního vztahu ke komunikaci a jednak o odstranění stavby – rekonstrukce této komunikace. Právě výsledek těchto řízení bude rozhodný pro právní stav, resp. pro faktické využívání těchto pozemků. Bude-li totiž pravomocně rozhodnuto ve prospěch navrhovatelů, pak ani skutečnost, že v ÚP je na uvedených pozemcích zachycena představa odpůrce, že budou využity k účelu silniční dopravy a ani zařazení těchto pozemků do plochy pro silniční dopravu DS nemůže ničeho změnit na tom, že komunikace na uvedených pozemcích nebude moci být užívána. Pokud se týká vypořádání se s těmito námitkami, pak uvedené zdůvodnění zamítnutí těchto námitek je dle krajského soudu dostačující a soud neshledal, že by způsob vypořádání se s námitkou navrhovatele mohl vyvolat úvahy o nezákonnosti postupu odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy či způsobovat jeho nepřezkoumatelnost. Odpůrce dostatečně zdůvodnil, proč se počítá s uvedenými pozemky navrhovatelů do plochy silniční doprava DS, když vycházel z dlouhodobého užívání této cesty (min. od roku 1950), uvedl, že se jedná o cestu vedoucí k lokalitě Pavlicovo, kde se nachází další objekty rekreace a bydlení a řádně zdůvodnil, proč není vhodné uvažovat o jiné dopravní spojnici k uvedené lokalitě (s ohledem na závěry znaleckého posudku, který si navrhovatelé nechali vypracovat). Jeho závěry jsou logické a řádně zdůvodněné. Navíc z obsahu správního spisu ani z provedeného dokazování nevyplývá, že by uvedená komunikace na pozemku p. č. st. X v k. ú. Solanec pod Soláněm protínala zde stojící zástavbu, když odpůrce v odůvodnění této námítce se řádně vypořádal s tím, jaká zástavba a jak na uvedené pozemky stojí a jak ve vztahu k této zástavbě vede předmětná komunikace, přičemž tyto závěry nebyly nijak zpochybněny.

S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavírá, že napadený územní plán je vydán v souladu s hmotným právem a řádně sleduje veřejný zájem, přičemž dle soudu nelze napadené opatření obecné povahy považovat za nezákonné pouze z důvodu, že odpůrce při vymezení funkčních ploch přihlížel k veřejnému zájmu při vymezení jednotlivých funkčních ploch, a to ochraně přírody a krajiny v CHKO Beskydy a k zajištění dopravní dostupnosti lokality PS. Čtvrtý krok algoritmu přezkumu považuje soud rovněž za splněný.

Závěrečným krokem algoritmu (testu) je přezkum obsahu napadeného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality. I poslední krok uvedeného algoritmu přezkumu OOP byl splněn. Jak je uváděno v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 2. 10. 2013, č. j. 9 Ao 1/2011-192 nebo rozsudek ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Ao 3/2009 – 76, oba uveřejněné na www.nssoud.cz), správní soud není oprávněn posuzovat vhodnost funkčního využití jednotlivých lokalit. V rámci posouzení zákonnosti vydaného opatření obecné povahy však posuzuje, zda řešení přijaté opatřením obecné povahy ve vztahu ke konkrétní osobě není zjevně nepřiměřené, nezdůvodnitelné či diskriminační, nejde-li o zjevný exces, šikanu apod. Správní soud je tedy povolán zhodnotit, zda mezi navrhaným využitím území a z toho plynoucím omezením dotčeného vlastníka nemovitosti neexistuje, i při formálním dodržení veškerých požadavků hmotného práva, zjevný nepoměr, který nelze odůvodnit ani veřejným zájmem na využití území obce v souladu s požadavky uvedenými v ustanovení § 18 stavebního zákona. Výsledné funkční a prostorové uspořádání území musí vždy představovat rozumný kompromis a vyváženost mezi jednotlivými veřejnými zájmy navzájem, ale i mezi veřejnými zájmy na straně jedné a soukromými zájmy na straně druhé. Jak již bylo uvedeno, řešení zvolené územním plánem může legitimně omezit výkon vlastnického práva vlastníků dotčených nemovitostí (popř. též výkon dalších práv s těmito nemovitostmi spojených – např. práva na podnikání) a není-li zjištěno, že jde o řešení nezákonné či excesivní, soud se vhodností a účelností takového postupu nezabývá.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120 dospěl k závěrům, že *„Podmínkou zákonnosti územního plánu, kterou soud vždy zkoumá v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s., je, že veškerá omezení vlastnických a jiných věcných práv z něho vyplývající mají ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a jsou činěna jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (zásada subsidiarity a minimalizace zásahu). Za předpokladu dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu může územním plánem (jeho změnou) dojít k omezením vlastníka nebo jiného nositele věcných práv k pozemkům či stavbám v území regulovaném tímto plánem, nepřesáhnou-li spravedlivou míru; taková omezení nevyžadují souhlasu dotyčného vlastníka a tento je povinen strpět je bez náhrady. Shledá-li soud v přezkoumávaném územním plánu dodržení těchto zásad, není důvodem ke zrušení územního plánu ani to, že omezení vlastníka nebo jiného nositele věcných práv přesáhlo spravedlivou míru; případnou náhradu za ně nelze poskytnout v rámci procesu tvorby územního plánu (jeho změny).*

Územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11

LZPS), jež je jedním ze základních pilířů, na nichž již po staletí stojí západní civilizace a její svobodný rozvoj. Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona. Jedná-li se o zásahy, jejichž citelnost přesahuje míru, kterou je vlastník bez větších obtíží a bez významnějšího dotčení podstaty jeho vlastnického práva schopen snášet, nastupuje ústavní povinnost veřejné moci zajistit dotčenému vlastníku adekvátní náhradu (čl. 11 odst. 4 LZPS), a to z veřejných prostředků nebo z prostředků toho, v jehož prospěch je zásah do vlastnictví proveden (k civilizační a politické úloze vlastnického práva v dějinách viz komplexně Richard Pipes: Vlastnictví a svoboda, Argo, Praha 2008).“

Již z výše uvedeného plyne, že zásady, z nichž se vychází při posuzování proporcionality opatření obecné povahy, je třeba zkoumat ve vztahu k původci záměru, který byl návrhem na zrušení opatření obecné povahy napaden.

V posuzované věci dospěl soud k závěru, že byly splněny podmínky pro zásah územního plánu do vlastnického práva navrhovatele. Zařazení stavebního pozemku do plochy RI není dle krajského soudu zjevně nepřiměřené, nezdůvodnitelné či diskriminační a nejde o zjevný exces. Odpůrce při zařazení tohoto pozemku do plochy RI vyházel z původního ÚP z roku 1995, vůči kterému navrhovatelé nebrojili a v řízení ani netvrdili, natož prokázali, že by se snažili o změnu ÚP z roku 1995 a tedy zařazení svého stavebního pozemku do ploch obytných. Ostatně ani netvrdili, že by stavby na uvedeném pozemku užívali k trvalému bydlení či že by tam prováděli zemědělskou výrobu. Pokud odkazovali na to, že pozemku se nachází stavba sloužící k obhospodařování přilehlých pozemků, pak se jedná toliko o obecné tvrzení, které nevyplývá ani z provedeného dokazování ani z obsahu správního spisu (ostatně ze stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny ze dne 12. 11. 2015 vyplývá, že plocha neslouží k hospodaření a je výlučně používána k rekreaci). Sleduje-li odpůrce veřejný zájem v podobě ochrany přírody a krajiny tím, že nepovažuje za žádoucí rozšiřování rekreační zástavby v II. ochranném pásmu CHKO Beskydy a omezením bytové výstavby, pak se jistě jedná o veřejný zájem, který je nutno při tvorbě ÚP zohlednit. Navíc v případě ploch RI a ploch SO.3 jsou dány shodné podmínky prostorového uspořádání (srov. str. 15 a str. 19 textové části ÚP).

Pokud se týká zařazení pozemků navrhovatelů do plochy DS, pak ani toto krajský soud nepovažuje za zjevně nepřiměřené, nezdůvodnitelné či diskriminační a nejde o zjevný exces. Odpůrce vycházel při zařazení těchto pozemků ze stávající situace, kdy přes tyto pozemky je vedena komunikace, která zajišťuje dopravní obslužnost nejen žalobce, ale i přilehlé lokality P. (tedy sleduje evidentně veřejný zájem), přičemž dostatečně vysvětlil, proč není vhodné volit jiné varianty řešení této dopravní obslužnosti. Je evidentní, že komunikace se na uvedených pozemcích nachází již poměrně dlouhou dobu a krajskému soudu se nejeví, že by zařazení těchto pozemků do plochy DS bylo neproporcionální ve vztahu k vlastnickému právu navrhovatelů.

I poslední krok uvedeného algoritmu přezkumu OOP tak byl splněn.

S ohledem na výše uvedené soud návrh v celém rozsahu zamítl.

VII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšný odpůrce je sice obcí, která má starostu, místostarostu a toliko 4 zaměstnance, jak se podává z oficiálních webových stránek obce Hutisko-Solanec, tudíž soud nepovažuje zastoupení odpůrce advokátkou v tomto řízení za neúčinně vynaložené náklady řízení. Odpůrce tak má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení ve výši 13.326,90 Kč sestávajících:

- z odměny za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč, celkem 9.300 Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání vyjádření k návrhu, účast u jednání dne 27. 6. 2017) dle § 7 odst. 5, § 9 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., když soud neshledal důvody pro zvýšení odměny, neboť se ve věci nejednalo o mimořádnou obtížnost,
- z náhrady tří režijních paušálů po 300 Kč, celkem 900 Kč za uvedené úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 vyhlásky č. 177/1996 Sb.,
- z náhrady cestovného advokátky odpůrce k jednání dne 27. 6. 2017 ve výši 614 Kč (z toho náhrada PHM ve výši 302 Kč, amortizace ve výši 312 Kč) při cestě z Mohelnice do Olomouce a zpět, celkem 80 km, osobním vozidlem Volkswagen Touareg, kombinované spotřebě 13,2 l/km, ceně motorové nafty 28,60 Kč/litr a amortizačním koeficientu 3,90 Kč/km dle vyhl. č. 440/2016 Sb.,
- z náhrady za promeškaný čas při cestě k výše uvedenému jednání ve výši 200 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.,
- z náhrady 21% DPH z přiznané odměny a náhrad ve výši 2.312,90 Kč dle § 57 odst. 2 s. ř. s., když advokátka odpůrce osvědčila, že je plátkyní této daně.

Výše uvedenou částku uložil soud navrhovatelům zaplatit odpůrci dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 o. s. ř. k rukám advokátky, která odpůrce v řízení zastupovala. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srovnej § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 o. s. ř.) uložil soud navrhovatelům povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Olomouci dne 27. června 2017

Za správnost vyhotovení:
M. Ch.

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu